

foc i lloc

Mentides

“Des de la majoria [del comú de Sant Julià] sempre hi ha hagut la voluntat de fer un acostament i donar informació”

JOSEP ROIG

Les mentides, endiastrades dansaires d'un ball de màscares carnavalesc, són afirmacions que es fan conscientment per distorsionar la veritat. Més creatives o més matusseres, més insulses o més atrevides, més inofensives o més malicioses, les mentides –sempre pocaver-gonyes i covards– són, certament, tan menyspreades com no poc utilitzades.

Les mentides, servils i habituals companyes de viatge dels qui tenen l'ètica distreta i els escrúpols de vacances, aparenten ser el millor contraverí contra el verinós efecte de servir la realitat a la tàrtara. Tanmateix, el caràcter eminentment tafur i fals de les mentides acaba per convertir-les en una inversió d'alt risc i poc recomanable. I és que al final, en el moment més inesperat, les mentides acaben posant en evidència qui les inventa, les vesteix i les diu, pastifejant els que miccionen sobre els altres prenent fer-los creure que plou.

Mentides. Mentides per tapar les mentides. Mentides per tapar mentides que tapen les mentides. Mentides que acaben desencadenant una tosca espiral geomètrica i en-reversada en què la veritat ja no se sap ni on és.

Mentides barrudes i penques. Mentides que esquincen com a ganivets la incauta innocència de qui encara pensa que l'ésser humà no diu mentides. Mentides de darrera hora per salvar la pell.

Mentides en sèrie, a *tutti plen*. Mentides de dispersió que recorden l'actitud auto-complaent dels opressors, dels qui no respecten ni drets ni llibertats, dels qui oculten el seu tarannà sota una aparent aurèola d'hipòcrita bon-dat. “Des de la majoria –deia amb aires de superioritat un mandatari de la parròquia del sud– sempre hi ha hagut la voluntat de fer un acostament, millorar les relacions i donar informació.” Inversemblant reguitzell de mentides.

Mentides, de les dels duros a quatre pessetes, de les del *birlibirloque*. Mentides tan rocambolesques que mereixerien el premi Pinotxo a la pitjor mentida. Mentides com a bufes per fer creure que “els plans [de viabilitat de Camprabassa] existeixen, els tenen les entitats bancàries i no s'han entregat a l'oposició perquè es volen presentar primer –i per tercera vegada en un any– als accionistes”. Mentides, en definitiva, del riure per no plorar, però sí per aixecar el dit i reclamar.